

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABÝLO PRAVNÍ

MOCI dne 21. 5. 2013 a je

VYKONATELNÉ dne 6. 6. 2013

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 21. 5. 2013

Praha 20-05-2013

Čj. ČTÚ-19 845/2013-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, na základě rozkladu, který podala dne 29. 1. 2013 společnost **QASAR s.r.o.** (od 25. 2. 2013 **QASAR s.r.o. v likvidaci**), se sídlem Mažice 44, 391 81 Veselí nad Lužnicí, IČO 251 92 469, zastoupená JUDr. et Mgr. Jiřím Johanou, advokátem, se sídlem Gen. Svobody 297/5, 435 43 Horní Jiřetín, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. 221 441/2012-606/VI. vyř. ze dne 14. 1. 2013 vydanému ve správním řízení o návrhu společnosti **KP NETWORK, spol. s r.o.**, se sídlem Skuherského 2751/68a, 370 01 České Budějovice, IČO 251 92 604, právně zastoupené JUDr. Annou Dvořákovou, advokátkou, se sídlem Krajinská 31/9, 370 01 České Budějovice, proti účastníkovi, kterým je společnost QASAR s.r.o. (od 25. 2. 2013 QASAR s.r.o. v likvidaci), ve sporu o plnění povinnosti k zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve výši 89.940,-Kč s příslušenstvím, po projednání v rozkladové komisi Rady Českého telekomunikačního úřadu ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, vydává toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. 221 441/2012-606/VI. vyř. ze dne 14. 1. 2013 se potvrzuje.
- II. Náhrada nákladů řízení o rozkladu podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích se žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Českému telekomunikačnímu úřadu, odboru pro jihočeskou oblast (dále též „správní orgán I. stupně“) byl dne 26. 7. 2010 doručen návrh společnosti KP NETWORK, spol. s r.o.,

se sídlem Skuherského 2751/68a, 370 01 České Budějovice, IČO 251 92 604, právně zastoupené JUDr. Annou Dvořákovou, advokátkou, se sídlem Krajinská 31/9, 370 01 České Budějovice (dále jen „navrhovatel“), na zahájení správního řízení ve věci povinnosti spol. QASAR s.r.o. (od 25. 2. 2013 QASAR s.r.o. v likvidaci), se sídlem Mažice 44, 391 81 Veselí nad Lužnicí, IČO 251 92 469, zastoupené JUDr. et Mgr. Jiřím Johanou, advokátem, se sídlem Gen. Svobody 297/5, 435 43 Horní Jiřetín (dále jen „odpůrce“), k zaplacení ceny za poskytnuté služby připojení do sítě Internet vyplývající ze Smlouvy o poskytování služby připojení do sítě Internet č. 90902037 ze dne 1. 8. 2009 v celkové výši 89.940,-Kč s DPH spolu s úrokem z prodlení ve výši 0,5 % za každý den prodlení a náhrady nákladů řízení (tj. zaplacený správní poplatek ve výši 3.598,-Kč a náhrada nákladů na právní zastoupení navrhovatele ve výši 11.904,-Kč), a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí na účet navrhovatele, resp. jeho advokátky. Navrhovatel doložil společně s návrhem kopii Smlouvy o poskytování služby připojení do sítě Internet č. 90902037 ze dne 1. 8. 2009 (dále jen „Smlouva“), přehled dlužných částek a plnou moc advokátky.

Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení v uvedené věci v souladu s § 44 odst. 1 správního řádu dne 26. 7. 2010, tj. dnem, kdy mu bylo doručeno podání navrhovatele. O této skutečnosti byli oba účastníci vyrozuměni dopisem ze dne 14. 10. 2010, v němž byli upozorněni na možnost navrhnout důkazy, vyjadřovat se k projednávaným skutečnostem, seznámit se s podklady nahlédnutím do správního spisu před vydáním rozhodnutí, na možnost uplatnění náhrady nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva a dále na to, že podle § 122 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v případném rozkladu přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti, které by po právní moci rozhodnutí odůvodňovaly obnovu řízení.

Odpůrce reagoval na zahájení řízení svým vyjádřením ze dne 1. 11. 2010, v němž předně uvedl, že nárok navrhovatele neuznává. Jak dále konstatoval, uzavřel s navrhovatelem v režimu obchodního zákoníku Smlouvu o poskytování služby připojení do sítě Internet č. 90902037, na základě které vznikla navrhovateli povinnost poskytovat připojení k síti Internet o kapacitě 30 Mbps full duplex (čl. 3.2 Smlouvy) od 1. 10. 2009 (čl. 8.2 Smlouvy), přičemž byla sjednána odkládací podmínka ukončení smlouvy s DIAL Telecom, a.s. Odpůrce konstatoval, že předmětná smlouva je neplatná pro neurčitost v souladu s § 39 občanského zákoníku, neboť z ní není třetí osobě seznatelné, kde má být služba poskytnuta (ve smlouvě nebylo sjednáno místo předání služby elektronických komunikací). Dále odpůrce uvedl, že od 1. 10. 2009 začal využívat služeb navrhovatele, ovšem jenom smluvně. Služby platí, ale nevyužívá konektivitu (jedná se pouze o záložní konektivitu). Od 1. 1. 2010 dochází k připojování prvních zákazníků. V průběhu 1/2010 si

zákazníci začali stěžovat na kvalitu poskytovaných služeb s tím, že uvádějí i několikahodinové výpadky konektivity. Z tohoto důvodu odpůrce dne 31. 1. 2010 reklamoval kvalitu poskytovaných služeb u navrhovatele. Výpadky konektivity přesto pokračovaly. Navrhovatel opětovnou reklamaci odpůrce odmítl s tím, že se údajně jednalo o výpadek MW spoje. Jak dále odpůrce namítl, při zprovoznění služeb navrhovatel umístil koncový router do prostor odpůrce (Blatské sídliště 587, Veselí nad Lužnicí) do uzamčeného racku společně s jednou stranou MW jednotky odpůrce. Od racku navrhovatele neměl odpůrce klíče, tedy ani přístup k tomuto MW spoji. Bez SW dohledu MW spoje odpůrce nedokázal diagnostikovat problém. Instalaci služby v září 2009 a nastavení MW spoje prováděl navrhovatel. Vzhledem ke stížnostem zákazníků na kvalitu služeb si odpůrce objednal technika společnosti Miracle Network, spol. s r.o., která je výrobcem MW technologie, aby proměřil kmitočtové spektrum a zkontroloval nastavení MW jednotek. Dle vyjádření tohoto technika byla chyba na straně navrhovatele. S přihlédnutím k tomuto stavu věci odpůrce dne 28. 3. 2010 odstoupil od smlouvy v souladu s § 345 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Dle tvrzení odpůrce navrhovatel odstoupení potvrdil dne 1. 4. 2010. Vzhledem k nedostupnosti služby, znemožnění přístupu ke spoji odpůrce a neposkytnutí řádné služby v požadované kvalitě odpůrce navrhl, aby byl návrh v plném rozsahu zamítnut a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení.

Navrhovatel v reakci na výše uvedené vyjádření odpůrce uvedl v dopise ze dne 11. 1. 2011 mimo jiné následující. Smlouva uzavřená dne 1. 8. 2009 je pro něj atypická tím, že je prakticky jediná z mnoha, kde je ujednáno připojení do sítě Internet bez poslední míle. To vyplývá z jejího čl. 3.1 věta první. U všech ostatních smluv zajišťuje službu navrhovatel včetně poslední míle. Odpůrce si však toto ujednání vymínil, když uvedl, že je schopen si poslední míli zajistit sám. V čl. 4.4 Smlouvy je výslovně uvedeno, že navrhovatel nepřebírá odpovědnost za spoj poslední míle, který je ve vlastnictví odpůrce. K uzavření právě takto koncipované smlouvy vedly odpůrce zřejmě ekonomické důvody, neboť připojením do sítě Internet s poslední mílí by se cena služby zvýšila cca o 150.000,- Kč. Navrhovatel je přesvědčen, že se ani pomocí společnosti MIRACLE Network spol. s r.o. nepodařilo poslední míli nastavit tak, aby fungovala. Navrhovatel ve svém návrhu předložil závěr kontroly dostupnosti služby s výsledkem 99,76%, a domnívá se, že své závazky vyplývající ze Smlouvy (čl. 6.5) řádně splnil a odpůrci nevznikl nárok na slevu. Reklamaci navrhovatel vyhodnotil jako neoprávněnou. Jak dále uvedl navrhovatel, s odpůrcem i nadále spolupracoval a byl schopen i dodatečně dodat odpůrci svou poslední míli. Ke změně smlouvy v tomto směru však nedošlo. Navrhovatel uvedl, že na svém návrhu trvá, neboť je přesvědčen o jeho důvodnosti.

Po provedeném dokazování a posouzení věci správní orgán I. stupně vydal dne 3. 6. 2011 rozhodnutí čj. ČTÚ-97 799/2010-633/IV.vyř. - KoH, jehož výrokem I. návrhu navrhovatele vyhověl a odpůrci uložil povinnost podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací v celkové výši 89.940,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 0,5 % za každý den prodlení, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet navrhovatele. Současně správní orgán I. stupně výroky II. a III. tohoto rozhodnutí uložil odpůrci podle § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinnost uhradit navrhovateli náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve výši 3.598,- Kč, resp. 11.904,- Kč. Rozhodnutí bylo navrhovateli i odpůrci, resp. jejich právním zástupcům doručeno dne 7. 6. 2011.

Proti tomuto rozhodnutí podal odpůrce v zákonné lhůtě rozklad (podle průvodky elektronického podání založené ve správním spise dne 20. 6. 2011), v němž předně namítl, že tento spor nemá charakter sporu podle § 129 a násl. zákona o elektronických komunikacích, neboť se nejedná o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, ale o spor mezi dvěma osobami vykonávajícími komunikační činnost. Z tohoto důvodu nelze aplikovat ustanovení § 64 odst. 8 a § 129 odst. 3 první věta zákona o elektronických komunikacích. Dále odpůrce namítl, že v uvedeném období Smlouva již neexistovala z důvodu odstoupení. Protože smlouva byla sjednána při podnikatelské činnosti navrhovatele a odpůrce, zanikla okamžikem doručení oznámení o odstoupení od smlouvy, které navrhovatel převzal dne 1. 4. 2011. Odpůrce dále poukázal na to, že se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal se skutečností, že ve Smlouvě nebylo sjednáno místo předání služby elektronických komunikací. Podle názoru odpůrce nepostačuje, je-li účastníkům smlouvy jasné, co je jejím předmětem, není-li to objektivně seznatelné třetím osobám, které smluvními stranami nejsou. Třetí osoba neví, kde se nachází technologická skříň navrhovatele, resp. která z technologických skříní navrhovatele je místem předání služby. Odpůrce je přesvědčen, že nedostatečné vyhodnocení tohoto aspektu smlouvy mělo za následek nesprávné právní posouzení její platnosti či neplatnosti. Z umístění telekomunikačního zařízení a technologické skříně přímo v prostorách odpůrce je samozřejmé, že nebylo nutné sjednat zřízení poslední míle mezi stranami smlouvy. Se zřetelem k výše uvedenému odpůrce navrhl, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a vráceno k novému rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně vyzval navrhovatele dopisem ze dne 22. 6. 2011, aby se vyjádřil k rozkladu odpůrce. Navrhovatel ve vyjádření k rozkladu ze dne 28. 6. 2011 uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za správné. Právní předpis, kterým se věc řídí, byl aplikován správně. Námitku odpůrce, že smlouva zanikla odstoupením, je třeba odmítnout, jelikož

odstoupení nebylo po právu. Navrhovatel dále uvedl, že se správní orgán I. stupně řádně vypořádal též s opakovanou námitkou odpůrce, že ve Smlouvě nebylo sjednáno místo předání služby elektronických komunikací. Právní teorie o objektivní seznatelnosti předmětu smluv třetími osobami nelze zneužívat a dovádět ji do absurdit. Je-li zde odpůrcem poněkud nejasně poukazováno na neurčitost smlouvy a tudíž její neplatnost podle ust. § 37 odst. 1 občanského zákoníku, pak tradiční výklad pojmu je ten, že neplatný je úkon pro neurčitost jen tehdy, pokud tuto neurčitost nelze odstranit a překlenout ani za použití interpretačních pravidel zakotvených mimo jiné v ust. § 35 odst. 2 občanského zákoníku. Účastníci, jak z rozkladu samotného vyplývá, s místem předání nemají problém a to postačuje. Navrhovatel své vyjádření uzavřel zhodnocením, že odpůrce chtěl ušetřit a uzavřel Smlouvu tak, jak ji uzavřel, přičemž nefunkčnost systému se pokouší co do finančních důsledků přenést na navrhovatele. Navrhovatel proto navrhl rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodl o rozkladu odpůrce v souladu s § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012 čj. ČTÚ-64 956/2011-603, kterým napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc postoupil správnímu orgánu I. stupně věcně i funkčně příslušnému k rozhodnutí podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí odvolací orgán mimo jiné konstatoval, že odpůrce v rozkladu namítl, že se nejedná o spor podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tj. spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, ale o spor podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Této námitce odvolací orgán přisvědčil, protože odpůrce je osobou vykonávající komunikační činnost, která je v souladu se zákonem o elektronických komunikacích evidována u Českého telekomunikačního úřadu jako podnikatel v elektronických komunikacích poskytující veřejně dostupnou telefonní službu, službu přístupu k síti Internet a službu přenosu dat pro oblast Jižní Čechy. Dále odvolací orgán konstatoval, že s přihlédnutím k tomu, že odpůrce předmětnou službu elektronických komunikací, poskytovanou navrhovatelem, v rámci své podnikatelské činnosti poskytoval třetím subjektům, nelze na odpůrce pohlížet jako na koncového uživatele ve smyslu § 2 písm. c) zákona o elektronických komunikacích a tedy jako na stranu sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Řízení ve věci sporu mezi navrhovatelem a odpůrcem tak mělo být vedeno podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Podle citovaného ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích však spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti rozhoduje (v prvním stupni) předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, nikoli Český telekomunikační úřad. Správní orgán I. stupně (Český telekomunikační úřad, odbor pro jihočeskou oblast) tedy nebyl příslušný k rozhodnutí sporu. Odvolací orgán proto

posoudil napadené rozhodnutí dále z toho hlediska, zda není nicotné ve smyslu § 77 správního řádu. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí vydal správní orgán sice věcně příslušný, ale funkčně nepřislušný, přičemž dle judikatury s nedostatkem funkční příslušnosti nicotnost správního aktu spojována není, dospěl odvolací orgán k závěru, že se v tomto případě jedná „pouze“ o nezákonnost rozhodnutí (tj. rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy).

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 správního řádu a podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vyrozuměl dopisem čj. ČTÚ-221 441/2012-606 ze dne 24. 10. 2012 oba účastníky řízení o pokračování správního řízení a dále je informoval, že pro potřeby tohoto správního řízení bude mimo jiné vycházet i z podkladů shromážděných ve správním řízení vedeném pod čj. ČTÚ-97 799/2010-633. Současně byli oba účastníci řízení vyzváni, aby ve stanovené lhůtě předložili podklady nebo důkazy, které považují z hlediska projednávané věci za důležité, a též předložili i všechny relevantní důkazy pro svá tvrzení učiněná v rámci dosavadního řízení.

Žádný z účastníků řízení nevyužil svého práva a ve stanovené lhůtě se k věci nevyjádřil. Navrhovatel zaslal následně správnímu orgánu kopie dlužných faktur, jejichž neuhrazení je předmětem daného sporu. Stejně tak žádný z účastníků řízení nereagoval na vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladu před vydáním rozhodnutí.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) jakožto správní orgán I. stupně příslušný rozhodovat ve sporech podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vydal dne 14. 1. 2013 rozhodnutí čj. 221 441/2012-606/VI. vyř., jehož výrokem I. uložil odpůrci povinnost podle § 141 odst. 7 správního řádu zaplatit navrhovateli dlužnou částku v celkové výši 89.940,-Kč s DPH spolu se zákonným úrokem z prodlení. Výrokem II. tohoto rozhodnutí byl návrh podle § 141 odst. 7 správního řádu ve zbývajících částech požadavku na úhradu úroků z prodlení ve výši 0,5 % z dlužných částek za každý den prodlení zamítnut. Výrokem III. tohoto rozhodnutí pak byla odpůrci současně uložena povinnost uhradit navrhovateli podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatnění práva, tj. částku ve výši 3.598,-Kč za uhrazený správní poplatek a částku ve výši 3.900,-Kč a DPH v zákonné výši za právní zastoupení, to vše do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně předně konstatoval ve shodě se závazným právním názorem odvolacího orgánu (viz shora uvedeno), že předmětem řízení je spor podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť je mu z jeho úřední činnosti známo, že oba účastníci řízení jsou osobami vykonávajícími komunikační činnosti.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je věcně i funkčně příslušným orgánem k projednání sporu předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu. Pokud se jedná o věcné posouzení návrhu, správní orgán I. stupně vycházel z tvrzení obou účastníků a z předložených důkazů, přičemž konstatoval, že předmětem daného řízení je spor o určení, zda je odpůrce povinen uhradit navrhovateli dlužnou částku s příslušenstvím z titulu navrhovatelem poskytovaných služeb na základě uzavřené Smlouvy a odpůrcem odebíraných služeb připojení ke službě Internet, a to s přihlédnutím k odpůrcem uplatněné námitce týkající se absolutní neplatnosti předmětné Smlouvy (z důvodu absence sjednání místa předání služby elektronických komunikací tzv. „poslední míle“) a následného odstoupení od smlouvy. V tomto směru správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že čl. 3.1 Smlouvy (Specifikace poskytovaných služeb) dostatečným způsobem z hlediska jejího účelu specifikuje umístění technologického zařízení a rovněž ze samotného jednání účastníků řízení je zřejmé, že konkrétní místo předání služby jim bylo dostatečně známo, bylo jasně určitelné, účastníci řízení si byli jednoznačně vědomi, kde se místo předání služby nachází a až do vzniku sporu nikdo nenamítal, že by tato skutečnost nebyla jedné či druhé straně známa. Správní orgán I. stupně tedy uzavřel věc s tím, že lze přisvědčit názoru, že místo předání služby elektronických komunikací bylo sjednáno svobodně a vážně, určitě a srozumitelně a nikoli v rozporu s § 37 odst. 1 občanského zákoníku, jak se snažil dovodit odpůrce. Co se týká nároku navrhovatele na úrok z prodlení ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení, správní orgán I. stupně shledal čl. 6.3 Smlouvy (obsahující toto ujednání mezi smluvními stranami – sankce za nedodržení termínu splatnosti) absolutně neplatným ve smyslu § 39 občanského zákoníku, a to pro rozpor s dobrými mravy. Správní orgán I. stupně tedy přiznal navrhovateli úrok z prodlení z dlužné částky pouze v zákonné výši, a to dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. K námitce odpůrce týkající se nefunkčnosti služby správní orgán I. stupně zkonstatoval, že v průběhu řízení odpůrce nepředložil žádný důkaz stran reklamace služby uplatněné zákazníky odpůrce z důvodu výpadků konektivity. Naopak z předložených důkazů (e-mailové komunikace zástupce společnosti MIRACLE Network spol. s r.o. a odpůrce) je patrný závěr, že k technickým problémům docházelo nikoliv v důsledku porušení smluvních povinností navrhovatele, ale z důvodu nemožnosti odpůrce najít pro zajištění poslední míle nerušený kanál (kmitočty). Vzhledem k tomu, že na základě čl. 3.1 a 4.4 Smlouvy měl navrhovatel zajistit odpůrci službu připojení do sítě internet bez poslední míle a za spoj poslední míle navrhovatel nepřebírá odpovědnost, lze usuzovat, že došlo-li k rušení spoje ve vlastnictví odpůrce, nemůže být tato skutečnost přičítána k tíži navrhovateli. Stejně tak správní orgán I. stupně nepřisvědčil argumentaci odpůrce týkající se jeho odstoupení od smlouvy, když

předmětná Smlouva vůbec neupravuje možnost jejího ukončení odstoupením a zákonné důvody pro odstoupení od smlouvy rovněž nenastaly.

Odpůrce napadl toto rozhodnutí rozkladem uplatněným v zákonné lhůtě (dle elektronické doručky založené ve spise správního orgánu I. stupně s datem 29. 1. 2013). V něm nesouhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, že *„je v daném případě pro určení platnosti Smlouvy irelevantní, zda je třetí osoba beze všech pochybností schopna zjistit, kde se místo sjednání služby elektronických komunikací ve skutečnosti nalézá, za předpokladu, že je tato skutečnost dostatečně známa smluvními stranám. Tak tomu v daném případě beze všech pochybností bylo.“* Odpůrce současně k uvedenému právnímu názoru uvedl, že tento spatřuje v rozporu s názorem Nejvyššího soudu ČR vyjádřeným v rozsudku sp.zn. 22 Cdo 61/99: *„Jde-li o právní úkon, pro který je pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma, musí být určitost projevu vůle dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán. Nestačí, že účastníku (účastníkům) právního vztahu je jasné, co je např. předmětem smlouvy, není-li to poznatelné z jejího textu. Určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií a takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodně pochybnosti o jeho obsahu ani u osob, které nejsou účastníky daného smluvního vztahu.“* Dále odpůrce v rozkladu uvádí, že Smlouva uzavřená mezi oběma účastníky jako smlouva mezi operátory ve smyslu § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, má předepsanou písemnou formu. Minimální náležitosti jsou pak v souladu s § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích uvedeny ve vyhlášce č. 158/2005 Sb., která pro smlouvy uvedené v § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích stanoví, že musí obsahovat návrh umístění přístupových bodů (přesné adresy, a je-li to možné, specifikace patra budovy, čísla místnosti, popřípadě jednoduchý situační náčrt podle katastrální mapy). Dle odpůrce nelze za použití interpretačních pravidel z obsahu dané Smlouvy zjistit místo určení, a proto je smlouva v tomto ohledu neurčitá. Dle názoru odpůrce správní orgán I. stupně nesprávně posoudil obsah smlouvy a dospěl k nesprávnému právnímu posouzení. Se zřetelem k uvedenému odpůrce navrhl, aby bylo rozkladem napadené rozhodnutí Radou Českého telekomunikačního úřadu zrušeno a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení.

Správní orgán I. stupně vyzval navrhovatele dopisem ze dne 31. 1. 2013 o podání rozkladu s tím, že ho vyzval, aby se ve stanovené lhůtě k jeho obsahu vyjádřil. Navrhovatel požádal prostřednictvím jeho právního zástupce o prodloužení lhůty do 5. 3. 2013, a to z důvodu zahraniční cesty jediného jednatele. Správní orgán I. stupně reagoval dopisem, v němž navrhovatele upozornil na skutečnost, že je povinen v souladu s § 88 správního řádu, pokud neshledá podmínky pro postup podle § 87 správního řádu, předat spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání (rozkladu). Posledním dnem pro předání spisu se stanoviskem správního orgánu I.

stupně odvolacímu správnímu orgánu je 28. 2. 2013. Současně správní orgán I. stupně sdělil navrhovateli, že vyjádření k rozkladu je jeho právem, nikoliv povinností, proto i lhůta jemu pro tyto účely poskytnutá byla stanovena neformálním způsobem. S ohledem na uvedené bude spis předán v zákonné lhůtě odvolacímu správnímu orgánu s tím, že navrhovatel bude mít možnost předložit své vyjádření k rozkladu dodatečně až do doby, než bude rozhodnuto o rozkladu. Navrhovatel se přesto k rozkladu až do vydání tohoto rozhodnutí nevyjádřil.

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu neshledal důvod pro postup podle § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“).

Podle § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání (rozkladu) ve smyslu § 141 odst. 9 správního řádu, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Rada ČTÚ má na základě dosavadního zjištěného skutkového stavu věci za prokázané následující. Navrhovatel uzavřel s odpůrcem dne 1. 8. 2009 Smlouvu o poskytování služby připojení do sítě internet č. 90902037. Na základě této Smlouvy se navrhovatel zavázal zajistit odpůrci za sjednaných podmínek připojení do sítě Internet bez poslední míle včetně garantované servisní podpory a odpůrce se zavázal odebírat sjednanou službu a řádně a včas platit za poskytnuté služby sjednanou měsíční cenu ve výši 14.990,-Kč (bez DPH). Navrhovatel poskytoval odpůrci služby za podmínek stanovených předmětnou smlouvou, odpůrce tyto služby odebíral, avšak navrhovateli nezaplatil celkem 5 faktur znějících na částku ve výši 17.988,-Kč (včetně DPH), v celkové výši 89.940,-Kč včetně DPH s příslušenstvím dle čl. 6.3 této Smlouvy ve výši 0,5 % z dlužné částky za každý den prodlení. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že Smlouva byla platně uzavřena, neboť obsahovala veškeré minimální náležitosti požadované v § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích. Současně správní orgán I. stupně zkonstatoval, že Smlouva nebyla ukončena

na základě odstoupení od smlouvy, a to z následujících důvodů. Podle § 344 obchodního zákoníku, v jehož režimu byla Smlouva uzavřena, lze od smlouvy odstoupit pouze v případech, které stanoví smlouva nebo zákon. V daném případě však smlouva neobsahovala žádné ustanovení upravující možnost jejího ukončení odstoupením a současně ani nenastaly zákonné důvody pro odstoupení od smlouvy. Nárok navrhovatele vůči odpůrci na zaplacení dlužné ceny z titulu uzavřené Smlouvy v celkové výši 89.940,-Kč s příslušenstvím v zákonné výši byl proto shledán po právu.

Po posouzení předmětné věci včetně veškerého spisového materiálu dospěla Rada ČTÚ k závěru, že rozklad odpůrce není důvodný.

Předně k uvedenému závěru Rada ČTÚ konstatuje, že předseda Rady ČTÚ se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a zcela vypořádal se všemi námitkami, které odpůrce vznesl v rámci správního řízení I. stupně. Rada ČTÚ se plně ztotožňuje se závěry učiněnými správním orgánem I. stupně a s přihlédnutím k tomu, že neshledala potřebu tuto v odůvodnění uvedenou argumentaci doplnit či upřesnit, z důvodu stručnosti svého rozhodnutí na výstižnou argumentaci správního orgánu I. stupně odkazuje jako na vlastní. Pokud se jedná o rozklad odpůrce, Rada ČTÚ konstatuje, že v něm odpůrce neuvádí žádné nové skutečnosti, s nimiž by se předseda Rady ČTÚ v odůvodnění svého rozhodnutí v souladu s platnou právní úpravou nevypořádal.

Námítka odpůrce spočívající v tom, že uzavřená Smlouva je neurčitá, a to z důvodu nesplnění náležitostí stanovených v § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích spočívajících v absenci sjednání místa určení, Rada ČTÚ odmítá jako nedůvodnou. Jak již bylo ve správním řízení I. stupně na základě listinných důkazů prokázáno, předmětná Smlouva mezi navrhovatelem a odpůrcem byla uzavřena písemně. Je tedy nepochybné, že tato smlouva splňuje požadavek na písemnou formu stanovený v § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V čl. 3.1 této Smlouvy se mimo jiné stanoví následující: *„Služba bude předána účastníkovi v technologické skříni poskytovatele, kde mu také bude zajištěno napájení radiové jednotky a vyčleněn prostor velikosti 2U pro umístění vnitřní jednotky MW spoje. Vnější MW jednotka do průměru 60 cm bude umístěna na stožáru poskytovatele.“* Z uvedeného ustanovení smlouvy a v neposlední řadě též ze samotného jednání účastníků řízení zcela jednoznačně vyplývá, že umístění technologického zařízení bylo určeno z hlediska účelu jeho využití zcela přesně. Stejně tak Rada ČTÚ dává za pravdu správnímu orgánu I. stupně v tom směru, že z jednání účastníků řízení je evidentní, že jim bylo konkrétní místo předání služby dostatečně známo, bylo jasně určitelné a účastníci řízení si nepochybně a jednoznačně byli vědomi toho, kde se nachází místo předání služby. Účastníci řízení si až do vzniku předmětného sporu vzájemně plnili a nikdo z nich nenamítal, že by jim místo plnění nebylo známo. S přihlédnutím k uvedenému lze tedy plně souhlasit

s názorem správního orgánu I. stupně, že Smlouva byla uzavřena v souladu s § 37 odst. 1 občanského zákoníku, když místo předání služby elektronických komunikací bylo sjednáno svobodně a vážně, určitě a srozumitelně. Závěr odpůrce o tom, že by případná absence sjednání místa předání služby ve Smlouvě, resp. namítaná nemožnost seznat místo předání služby třetí osobou sama o sobě způsobovala absolutní neplatnost smlouvy, je naprosto právně neopodstatněný.

K odpůrcem uvedenému judikátu Nejvyššího soudu ČR Rada ČTÚ současně připomíná, že tento judikát je pro posouzení dané věci naprosto nepřipadný, neboť se zabývá otázkou neplatnosti smlouvy o převodu vlastnického práva k nemovitosti a jeho předmětem je řešení naprosto odlišného skutkového stavu (Pozn. Tento judikát řeší převod pozemků, které převodce vůbec nevlastnil, dále chybné označení parcelních čísel v důsledku omylu, oprava údajů ve smlouvě notářem a nikoli účastníky smlouvy atd.) než je předmětem daného správního řízení.

S ohledem na výše uvedené považuje Rada ČTÚ námitku odpůrce uplatněnou v rámci řízení o rozkladu za zcela účelovou, a to mimo jiné i s přihlédnutím k tomu, že odpůrce v rámci správního řízení I. stupně ve svém vyjádření ze dne 1. 11. 2010 správnímu orgánu tvrdil, že od Smlouvy odstoupil, a toto své tvrzení též doložil listinným důkazem – „Odstoupením od smlouvy“ ze dne 28. 3. 2010 adresovaným navrhovateli. Z tohoto jednání odpůrce je totiž zcela jasně patrné, že si musel být vědom existence platně uzavřené smlouvy a snažil se tuto ukončit.

Podle § 90 odst. 5 správního řádu platí následující: *„Neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.“*

Rada ČTÚ uzavírá přezkum napadeného rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu s odkazem na shora uvedené s tím, že napadené rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ shledala věcně správným a odpovídajícím zjištěnému skutkovému stavu věci (výroky I. a II.), přičemž jako správný hodnotí i výrok III. týkající se přiznání náhrady nákladů řízení podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, neboť navrhovatel byl ve věci plně úspěšný pokud se jedná o jistinu, z níž se náklady řízení vypočítávají, a odpůrce byl převážně neúspěšný (Pozn. Přiznání příslušenství v nižší výši, než požadoval navrhovatel, nemá pro posouzení nároku na náhradu nákladů řízení žádný význam.).

Radě ČTÚ současně není známa a ani ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by navrhovateli jako účastníku v řízení o rozkladu plně úspěšnému vznikly v rámci řízení o rozkladu náklady ve smyslu ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, z tohoto důvodu se náhrada nákladů rozkladového řízení ani jedné ze stran ve výroku II. tohoto rozhodnutí nepřiznává.

Se zřetelem k výše uvedenému Rada ČTÚ po posouzení věci v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o včasném rozkladu odpůrce rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu